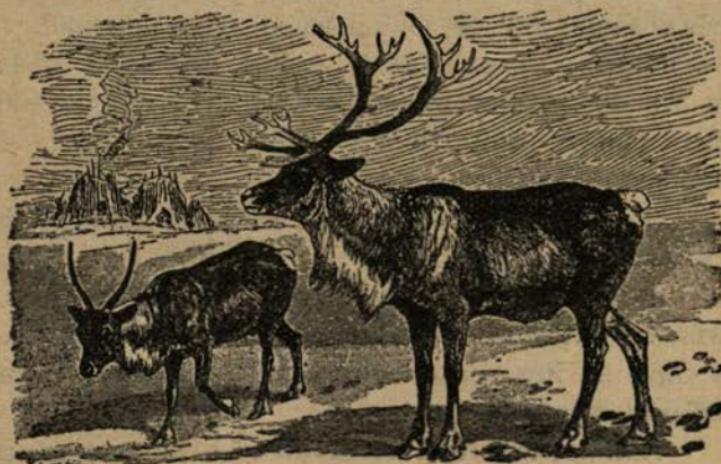

рътъ и скоро попадна въ дири, една отъ които му напомни копитата на „елена отъ Пъсъчните хълмове“. Младият ловецъ хвърли горните си дрехи и излишните нѣща да му не тежи, и бързо полетѣ напредъ, като змия, която е попаднала въ диритѣ на заякъ.

Елените обикаляха цѣлъ день, преминавайки отъ място на място да търсятъ храна, и само отъ време на време се спираха да хапнатъ малко снѣгъ, който имъ замѣняше водата.

Еленъ съ кошута.

Изведнажъ далечъ отъ мястото, где бѣше Янь, нѣщо се мѣрна въ храсталака.

„Може би е птица — помисли той, като се притаи и внимателно се вгледа. Въ храсталака забеляза нѣкакъвъ предметъ, който отначало взе за дърво, на едния край на който се издигатъ вити клоне. Но дървото се размърда и клонетѣ въ мигъ се издигнаха по-високо. Янь изтръпна. Стана му ясно, че това е еленъ — „еленътъ отъ Пъсъчните хълмове“!